

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

*SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)*

*SSN Marian Kocon (sprawozdawca)*

*SSN Hubert Wrzeszcz*

w sprawie z wniosku J. T. i M. T.

przy uczestnictwie Agencji Nieruchomości Rolnych Oddziału Terenowego w O. Filii w S.,  
Z. L., H. M., A. O. i A. K.

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 czerwca 2010 r.,  
zażalenia uczestnika postępowania A. K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 18 marca 2010 r., sygn. akt I Ca (...),

**oddala zażalenie.**

### Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 18 marca 2010 r. Sąd Okręgowy w S. odrzucił skargę A. K. o wznowienie postępowania, w sprawie z wniosku J. T. i M. T., z udziałem Agencji Nieruchomości Rolnych Oddziału Terenowego w O. Filia w S., Z. L., H. M., A. O. i A. K., o rozgraniczenie. Sąd Okręgowy wskazał, że skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

W zażaleniu skarżący zażądał uchylenia tego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że skarga o wznowienie nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

Zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c., można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy. Przepis ten odnosi się do ewentualnych nieprawidłowości w ramach podstawy faktycznej wyroku, rzutuujących na jego treść.

Wbrew stanowisku żalącego, okoliczności uzasadniającej wznowienie postępowania nie stanowi pismo Wojewódzkiego Inspektoratu Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego mówiące o nieprawidłowościach w wykreśleniu granicy dokonany w 1957 r. Zasadnie zauważył Sąd Okręgowy, że podstawą rozstrzygnięcia był stan prawny z 1958 r., zgodny z ówczesnym stanem posiadania, którego właściciele nie kwestionowali podczas przeprowadzanych wówczas prac mierniczych. O zgodności przeprowadzonego rozgraniczenia z ówczesnym stanem posiadania świadczą również względy, z których wyłączono możliwość zasiedzenia spornej części gruntu przez M. T. i J. T., poprzedniczek prawnych żalącego.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji (art. 398<sup>14</sup> w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c.).